

Hlavním cílem této magisterské diplomní práce je na obecné rovině prozkoumání ikonografie věčného žida v českém i světovém výtvarném umění.

Určitý prostor je nejprve věnován historickému vývoji legendy o věčném židovi, jenž je zprvu nazýván Cartaphilem či Malchem, později pak Ahasverem, a který podle vyprávění, jež bylo v západní Evropě ve svém základním rozvrhu písemně zaznamenáno již v první polovině 13. století, údajně uhodil Ježíše, za což jím byl odsouzen k neustálému putování až do Kristova druhého příchodu na zem.

Po zmapování ahasverovského tématu v širším kontextu české i světové literatury, hudby, divadla a filmu následuje nejrozsáhlejší část, věnovaná výtvarnému umění. První zobrazení věčného žida by podle některých badatelů mohla pocházet již ze 12. století, serióznější návrhy pak pracují s obdobím mezi 13. až 16. stoletím; přitom nelze vyloučit, že některá znázornění věčného žida vycházejí z ikonografie nesení kříže.

Od počátku 17. století se ikonografie Ahasvera rozvíjí naplno: nejznatelnější je vývoj od prvních, poměrně statických znázornění k pozdějším figurám zaznamenaných v pohybu. K původním lidovým dřevorezům a letákovým grafikám s ahasverovskou tematikou, šířeným nejčastěji podomním prodejem, se od 19. století začínají přidávat knižní a novinové ilustrace věčného žida, ale taktéž jeho sochařská, malířská a grafická zpodobení od předních umělců, jakými byli kupříkladu Wilhelm von Kaulbach, Gustave Doré, Gustave Moreau, Georges Rouault či Marc Chagall.